

Димитрие МАНЕВСКИ

СТАРИТЕ ДОБРИ "ПАРТИЗАНСКИ" НАВИКИ

Како што претходно неколку пати напишав, македонското Собрание е најинвентивната и најзабавната институција, која некогаш постоела. Секојдневните гафови, испади, небулози и лудории кои таму се случуваат, сериозно ѝ се закануваат на култната "Бушава азбука" за титулата "најдобра забавна емисија во Македонија". Да не е сериозно, би било смешно. Но, од друга страна, пак, кога ќе видите дека продавачот на метли, кој шета по улиците е попрофесионален и поприкласен од нашите парламентарци, неизбежно е да се смеете.

Како може да не се смеете кога го гледате "шемаџиевич" како вика и се заканува, што неизбежно ве потсетува на разгневен вработен од некоја скопска фирма, кој своите секојдневни фрустрации ги исфрла на градскиот стадион врз некој недолжен судија или противнички играч, само затоа што имал веѓи како неговиот шеф. Или, пак, гледајќи го "првообвинетиот" како емитура заглавен ЦД-плеер на песната од групата "Деловник"- "процедурално". Да не го спомнувам лицето кое заборава дека се наоѓа на собраниска комисија, а не на забава за првачиња, на која почнала војна со пити, па додворувањето кон својата симпатија наместо со пита, го изразува со шише. Секако не смее да се заборава "непоканетиот гостин", кој не ја криеше гордоста за своето дело т.е. за својата инвентивност и снаодливост, со која успеа со еден потег да заглави дваесеттина луѓе на едно место. Шлаг на целата таа претстава беа сите останати, кои ме потсетија на моето одделение на часот по физичко, кога Добрекусиот нè строеше, а сите како попарени гледавме во своите патики и се обидувавме утеша за нашата болка да најдеме во врвките на "стартките".

Да завршеше тука сè ќе беше едноставно, но како и секој друг филм кој еднаш добил аплауз, нашите актери се потрудија да направат ново продолжение на истиот, само овој пат наместо 5 часа, траеше 5 дена, со процедурална пауза за викенд. Овој дел од филмот почна со непрофесионален "блеф", кој се манифестираше преку понуда за одземање на имунитетите на сите прате-

Овие филмови и серијали, кои ни ги приредуваат, не се комични како што изгледаат. Повеќе личат на партизанска диверзија, со која некој се обидува да ја спаси својата кожа, создавајќи си можност повторно да избега во густата и непрегледна шума, која патем кажано ја знае одлично, исто како и бројот на својата сметка во странство.

За "среќа" блефот беше прочитан, па не "наседнаа" сите на провокацијата. Во вториот дел дојде до мала промена, "свекрвите" малце се засилија, па гукнаа по нешто. Веројатно затоа што го засилија составот со луѓе, кои знаат како да се направи претстава со хепи енд. Генерално гледано, двете страни жилаво се бореа, а на крај резултатот беше непознат.

Велам непознат затоа што самото гласање и процесот за одземање на имунитетот се покажаа како ирелевант-

ни. Она што се појави како резултат на овој мини серијал е влевање надеж кај граѓаните за правда, но воедно и давање поттик на "старата машина" да ја "навади" својата роза, која почна да венее.

Повторно ќе речам дека целата оваа ситуација со уживање би ја следел, и како и секој добар скопјанец би се претворил во професионален сеирџија, доколку целата слика не ме плашеше.

Целата слика на нашето општество повторно станува нејасна. По сите настани кои се случија во изминативе 6-7 години, не можам да си дозволам да не бидам ксенофобичен и да се чувствувам смирено, во ситуација во која историјата речиси се повторува.

Се наоѓаме во период на "наводна" економска експанзија, пензиите повторно растат, згора на тоа и платите се зголемуваат, зорците се намалуваат, карактеристични затвореници бегаат од затворите, повторно ја слушаме истата реторика, која се однесува на разни референдуми, повторно се испраќаат отворени закани до државните органи, се формираат разни "национални асамблеи и движења", кои повторно, како и пред 6-7 години, "официјално" немаат поддршка меѓу локалното население. Единственото нешто што го очекувам е Снежана Лупевска, која повторно е на терен во потенцијалните кризни региони, да даде некоја индиректна индикација за да бидам целосно уверен во тоа дека историјата ќе се повтори.

И токму затоа овие филмови и серијали, кои ни ги приредуваат, не се комични како што изгледаат. Повеќе личат на партизанска диверзија, со која некој се обидува да ја спаси својата кожа, создавајќи си можност повторно да избега во густата и непрегледна шума, која патем кажано ја знае одлично, исто како и бројот на својата сметка во странство.

А што со нас обичните? За сите нас еве една мисла од Тин Ујевик: Ние одевме, патот беше долг, доцна разбравме дека тој пат оди во круг.